"Das Schweizersbild, eine Niederlassung aus paläolithischer und neolithischer Zeit", J. Nüesch, Zürich 1902 : [recenzja].

Światowit 5, 230

1904

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MUZEUM HISTORII POLSKI

J. Nüesch. ***Das Schweizersbild, eine Niederlassung aus paläolithischer und neolithischer Zeit.*** (Schweizersbild, osada ze starszej epoki kamienia i epoki młodszej kamienia gładzonego.)

Mit Beiträgen zahlreicher Autoren, 1 Karte, 31 Tafeln und 35 Figuren im Text. Zweite verbesserte und vermehrte Auflage. („Neue Denkschriften d allgem. schweiz. Ges. für die gesammten Naturwissenschaften.") Zürich, 1902.

Z prawdziwą przyjemnością zaznaczamy, że praca zbiorowa kilku uczonych, tak dla prahistoryi Szwajcaryi i Europy doniosła, jak wydana przez Nüescha p. t. „Das Schweizersbild" *), ukazała się w drugiem, nieco zwiększonem wydaniu. Różnice pomiędzy tem wydaniem a pierwszem polegają na licznych uzupełnieniach i poprawkach rzeczowych.

Niezawarta w pierwszem wydaniu rozprawa Wiktora Fatio z Genewy p. t. „Quelques vertèbres de poissons provenant des fouilles du Schweizersbild" podaje gatunki: *Perca fluviatilis*, *Lota vulgaris*, *Salmo lacustris*, *Esox lucius* i jako wątpliwe: *Squalius cephalus*, *Alburnus lucidus*, *Gobio fluviatilis*. Szczątki te wykazują, że fauna ichtyologiczna okolic Szafuzy w ciągu dwóch dawnych, a od siebie wzajemnie odległych okresów czasu, mało różniła się od dzisiejszej. Nüesch sam przedstawia wyniki badań osteologicznych M. Schlossera nad szczątkami innych zwierząt z różnych warstw Schweizersbildu. O. Schöttensack daje przyczynek „o skorupach glinianych warstwy neolitycznej Schweizersbildu". T. zw. „laska wodza," czyli buława z wydrapanym rysunkiem dwóch dzikich koni, została zrekonstruowana i odrysowana w tej książce, dzięki rozpoznaniu znalezionego opodal, a do niej należącego, kawałka. Zdaniem Nüescha, te „buławy" są właściwie zapinkami, służącemi do spinania skór na piersiach pod szyją, i ich dotychczasowa nazwa winna być zastąpiona przez nazwę: „fibula palaeolithica".

Znalezione w innych miejscowościach Europy (Niemcy, Czechy, Belgia) szczątki drobnych kręgowców pleistocenicznych potwierdzają wyrażony w pierwszem wydaniu pogląd na stosunki klimatyczne Europy środkowej w epoce polodowej. Również Pencka może utrzymać istotę swego w pierwszem wydaniu ujawnionego poglądu na wiek lodowców w okolicach Szafuzy. Tylko niektóre nowe spostrzeżenia uwyraźniają obraz tamecznych formacyi czwartorzędowych. Czy ostatnie zlodowacenie dosięgło Schweizersbildu - nie jest pewnem. Kwestya ta jest w dopisku Pencki do drugiego wydania świetnie omówiona.

---

*) Pisaliśmy o tem dziele w „Światowicie", t. I, str. 175.